

WAT DE WERELD WETEN ZAL:

LIEFDE
GEHOORZAAMHEID
NAVOLGING

Gedachtenispreek n.a.v. Johannes 14:31

***‘MAAR OPDAT DE WERELD WETE DAT IK DEN VADER LIEFHEB,
EN ALZO DOE GELIJKERWIJS MIJ DE VADER GEBODEN HEEFT.
STAAT OP, LAAT ONS VANHIER GAAN.’***

Uitgegeven ter gelegenheid van het koperen ambtsjubileum van
ds. D. Burggraaf, Hersteld Hervormd emeritus-predikant.

23 AUGUSTUS 2006 – 23 FEBRUARI 2019

SOLI DEO GLORIA

Votum en Zegen

Onze hulp: in de Naam des HEEREN, Die hemel en aarde gemaakt heeft.¹

Amen.

Genade zij u en vrede van Hem, Die is, en Die was, en Die komen zal; en van de zeven Geesten Die voor Zijn troon zijn; en van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene van de doden, en de Overste van al koningen der aarde.²

Amen.

Openingstekst

Jeremia 1:7-8: 'Maar de HEERE zeide tot mij: Zeg niet: Ik ben jong; want overal, waarheen Ik u zenden zal, zult gij gaan, en alles wat Ik u gebieden zal, zult gij spreken. Vrees niet voor hun aangezicht, want Ik ben met u, om u te redden, spreekt de HEERE.'

Zingen: Psalm 119:5

5. Waarmede zal de jongeling zijn pad,
Door ijdelheên omsingeld, rein bewaren?
Gewis, als hij het houdt naar 't heilig blad.
U zoekt mijn hart, mijn oog blijft op U staren;
Laat mij van 't spoort in Uw geboôn vervat,
Niet dwalen, HEER'; laat mij niet hulp'loos varen.

Apostolische Geloofsbelijdenis

Ik geloof in God den Vader, den Almachtige, Schepper des hemels en der aarde. En in Jezus Christus, Zijn eniggeboren Zoon, onzen Heere; Die ontvangen is van den Heiligen Geest, geboren uit de maagd Maria; Die geleden heeft onder Pontius Pilatus, is gekruisigd, gestorven en begraven, nedergedaald ter helle; ten derden dage wederom opgestaan van de

doden; opgevaren ten hemel, zittende ter rechterhand Gods des almachtigen Vaders; vanwaar Hij komen zal om te oordelen de levenden en de doden. Ik geloof in den Heiligen Geest. Ik geloof een heilige, algemene (dat is: katholieke) Christelijke Kerk, de gemeenschap der heiligen; vergeving der zonden; wederopstanding des vleses; en een eeuwig leven. Amen.

¹ Vgl. Psalm 124:8.

² Vgl. Openbaring 1:4b-5a.

Gebed³

Hemelse Vader, eeuwige en barmhartige God, wij erkennen en belijden voor Uw Goddelijke Majesteit, dat wij arme, ellendige zondaren zijn, ontvangen en geboren in alle boosheid en verdorvenheid, geneigd tot alle kwaad, en onnut tot enig goed, en dat wij met ons zondig leven zonder ophouden Uw heilige geboden overtreden, waardoor wij Uw toorn tegen ons verwekken, en naar Uw rechtvaardig oordeel op ons laden de eeuwige verdoemenis.

Maar, o Heere, wij hebben berouw en leedwezen, dat wij U vertoornd hebben; wij beschuldigen onszelven en doen aanklacht van onze misdaden, begerende dat Gij genadiglijk onze ellendigheid wilt aanzien. Wil U over ons ontfermen, o allergeoedertierenste God en Vader, en ons vergeven al onze zonden, om het heilig lijden van Uw lieven Zoon Jezus Christus.

Wil ons ook verlenen de genade Uws Heiligen Geestes, Die ons lere onze ongerechtigheid van ganser harte te erkennen, en onszelven recht te mishagen, opdat de zonde in ons moge gedood worden, en wij in een nieuw leven weder opstaan, in hetwelk wij waarachtige vruchten der heiligheid en gerechtigheid voortbrengen, die U

door Jezus Christus kunnen aangenaam zijn.

Wil ons ook Uw heilig Woord naar Uw Goddelijken wil te verstaan geven, opdat wij daaruit leren al ons vertrouwen op U alleen te stellen, en van alle schepselen af te trekken. Dat ook onze oude mens met al zijn begeerten van dag tot dag meer en meer gekruisigd worde, en dat wij ons U opofferen tot een levend dankoffer, ter ere van Uw heiligen Naam, en tot stichting van onzen naaste.

Wil ook genadiglijk bekeren allen die nog van Uw waarheid afdwalen, opdat wij U altezamen eendrachtelijk dienen, in heiligheid en gerechtigheid, al de dagen onzes levens.

Dit begeren wij van U door onzen Heere Jezus Christus, Die ons heeft geleerd en bevolen alzo te bidden: Onze Vader, Die in de hemelen zijt, Uw Naam worde geheiligd. Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzo ook op de aarde. Geef ons heden ons dagelijks brood. En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren. En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boze. Want Uw is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid, in der eeuwigheid. Amen.

³ Uit de liturgie der Gereformeerde Kerken in Nederland, de Christelijke gebeden: Een openlijke belijdenis der zonden, en korter formulier des gebeds vóór de predicatie. Bron: gbsdigitaal.nl

Schriftlezing: Johannes 14:15-31

15 Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden. 16 En Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u een anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid; 17 Namelijk den Geest der waarheid, Welken de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij ulieden en zal in u zijn. 18 Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u. 19 Nog een kleinen tijd en de wereld zal Mij niet meer zien; maar gij zult Mij zien; want Ik leef en gij zult leven. 20 In dien dag zult gij bekennen, dat Ik in Mijn Vader ben, en gij in Mij, en Ik in u. 21 Die Mijn geboden heeft en dezelve bewaart, die is het die Mij liefheeft; en die Mij liefheeft, zal van Mijn Vader geliefd worden; en Ik zal hem liefhebben, en Ik zal Mijzelven aan hem openbaren. 22 Judas, niet de Iskariot, zeide tot Hem: Heere, wat is het dat Gij Uzelven aan ons zult openbaren en niet aan de wereld? 23 Jezus antwoordde en zeide tot hem: Zo iemand Mij liefheeft, die zal Mijn woord bewaren; en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen tot hem komen en zullen woning bij

hem maken. 24 Die Mij niet liefheeft, die bewaart Mijn woorden niet; en het Woord dat gijlieden hoort, is het Mijne niet, maar des Vaders, Die Mij gezonden heeft. 25 Deze dingen heb Ik tot u gesproken, bij u blijvende. 26 Maar de Trooster, de Heilige Geest, Welken de Vader zenden zal in Mijn Naam, Die zal u alles leren, en zal u indachtig maken alles wat Ik u gezegd heb. 27 Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaagd. 28 Gij hebt gehoord dat Ik tot u gezegd heb: Ik ga heen en kom weder tot u. Indien gij Mij liefhadt, zo zoudt gij u verblijden, omdat Ik gezegd heb: Ik ga heen tot den Vader; want Mijn Vader is meerder dan Ik. 29 En nu heb Ik het u gezegd eer het geschied is, opdat, wanneer het geschied zal zijn, gij geloven moogt. 30 Ik zal niet meer veel met u spreken; want de overste dezer wereld komt, en heeft aan Mij niets. 31 Maar opdat de wereld wete dat Ik den Vader liefheb, en also doe gelijkerwijs Mij de Vader geboden heeft. Staat op, laat ons vanhier gaan.

Zingen Psalm 57:1, 5, 7

1. Genâ, o God, genâ, hoor mijn gebeên;
Want mijne ziel vertrouwt op U alleen;
Mijn toevlucht is de schaduw Uwer vleug'len;
Ik berg mij daar voor alle tegenheên;
Totdat Uw macht den vijand zal beteug'len.

5. Uw hand, o God, heeft veilig mij geleid;
Ik ben gered; nu is mijn hart bereid;
Het is bereid, om U, mijn God te loven;
Nu wordt Uw Naam door mij met vreugd verbreid.
Mijn psalmgezing klimm', tot Uw roem, naar boven.

7. Uw goedheid, Heer', is groot en hemelhoog;
Uw waarheid reikt tot aan den wolkenboog.
Verhef u dan ver boven 's hemels kringen;
Uw eer versprei' haar luister in elks oog;
Laat ieder die door heel de wereld zingen.

Preektekst: Johannes 14:31

'MAAR OPDAT DE WERELD WETE DAT IK DEN VADER LIEFHEB, EN ALZO DOE GELIJKERWIJS MIJ DE VADER GEBODEN HEEFT. STAAT OP, LAAT ONS VANHIER GAAN.'

Thema voor de preek: Wat de wereld weten zal

Drie aandachtspunten:

- 1. Liefde**
- 2. Gehoorzaamheid**
- 3. Navolging**

Inleiding: Wat de wereld weten zal

Wat moet de wereld weten? Als ik vandaag deze vraag stel, dan zouden er binnen de gereformeerde gezindte diverse antwoorden kunnen klinken. De een zal zeggen: de wereld moet weten dat de zondag de rustdag is, die geheiligd dient te worden. Een ander: de wereld moet weten, dat de Heere de Schepper van hemel en aarde is. Hij heeft in zes dagen alles goed geschapen

en in Zijn Hand liggen het begin en het einde van ons leven. Weer een ander zal zeggen, dat het Bijbelse huwelijk⁴ het waard is hooggehouden, verdedigd en beleden te worden als een heilig verbond. Niet voor even, maar voor het leven, totdat de dood scheiding maakt. Tenslotte een laatste voorbeeld: de wereld moet weten, dat een mens bekeerd moet worden, wil het goed zijn voor tijd en eeuwigheid.

Terecht zouden al deze dingen aan de wereld (maar ook aan onszelf!) voorgehouden kunnen worden. Want deze zaken vinden ook we terug in de Heilige Schrift en ze worden beleden door de Kerk van de Reformatie in de Drie Formulieren van Enigheid en ook gehandhaafd in de liturgische formulieren. Daarmee heeft de Kerk goud in handen! Voor het Bijbelse getuigenis hoeft ook niemand zich te schamen, want de wijze Prediker zei het al: “Vrees God en houd Zijn geboden, want dit betaamt allen mensen.”⁵

We doen er daarom goed aan om vast te houden aan Gods heilzame geboden, rechten en inzetten en we mogen er (tegen de waan van de dag in de wereld, in de gereformeerde gezindte en in ons eigen hart in) getuigenis van afleggen tegenover onze naaste. Niet te pas en te onpas, evenmin koud, hard en onverschillig, maar bewogen en in liefde. Gouden appels in zilveren schalen⁶, want ‘het hart van een wijze zal tijd en wijze weten’, zegt dezelfde Prediker.⁷

Nu onze tekst, want ook in Johannes 14:31, wordt gesproken over zaken die de wereld weten moet. Of beter gezegd: die de wereld weten zal, want er staat: ‘opdat de wereld wete.’

Het is de Heere Jezus, de Mond der Waarheid, Zelf Die hier aan het woord is. Hij is in Johannes 14 bezig met Zijn afscheidsrede. Meerdere malen heeft Hij de discipelen er al op gewezen dat Zijn lijden en sterven aanstaande zijn. Zij begrepen er weinig van en konden het eigenlijk niet geloven. Ze hielden het zelfs voor onmogelijk. Had Petrus niet gezegd: “Dit zal u geenszins geschieden!”?⁸

⁴ Zie o.a. Genesis 2:24, Mattheüs 19:4-6, Heidelbergse Catechismus Zondag 41 en het ‘Formulier om den huwelijken staat voor de gemeente van Christus te bevestigen.’

⁵ Prediker 12:13b.

⁶ Vgl. Spreuken 25:11.

⁷ Prediker 8:5b.

⁸ Mattheüs 16:22.

Het zal echter wel zo geschieden. Judas, de Iskariot, is er al op uitgegaan om de groep aan te voeren die de Heiland straks gevangen zal nemen. De verrader is al onderweg om zijn duistere werk te doen. De Heere Jezus weet dat en bereidt Zijn discipelen erop voor. Niet, dat zij het nu begrijpen en verstaan, maar opdat ze het straks, als het geschied zal zijn, geloven zullen.⁹

Niet alleen Judas is onderweg, maar ook de overste van deze wereld, de duivel. 'Hij komt,' zegt de Heere Jezus. Daarom zal Hij niet veel meer met de discipelen kunnen spreken. Geen wonder, zouden wij denken, want als de duivel onderweg is, met al zijn boze strikken, duivelse listen, angsten en geweld, wie zou dan niet vrezen? Wie zou dan nog in alle rust in die opperzaal in Jeruzalem durven blijven? Hoogste tijd om op te breken en de zaal en de stad te verlaten om een veilig heenkomen te zoeken.

Menselijkerwijs gesproken, heel begrijpelijk om dat te denken en te doen. Maar Hij denkt zo niet en Hij handelt niet alzo. Zijn gedachten zijn anders en hoger dan de onze en Zijn wegen evenzo. Hij vlucht niet. Integendeel, Hij blijft staande op de weg die Hij gaan moest om verloren zondaren te behouden. Terwijl alle duivelse machten en krachten zich samenspannen om de Gezalfde van God te grijpen, te doden en te vernietigen.

Waarom blijft Hij overeind op die onmogelijke weg en vlucht Hij niet? Het is omdat de wereld iets moet weten, iets zal weten. Wat dan? Het antwoord is heel eenvoudig: dat Hij de Vader liefheeft, en zoals de Vader Hem geboden heeft, alzo doet Hij. Dat is Zijn leven en zo zal ook Zijn sterven een liefdesbewijs aan de Vader zijn. Omdat dit alles nu aanstaande is, is het tijdstip om op te breken gekomen: 'Staat op, laat ons vanhier gaan.'¹⁰

Onze tekst is daarmee wel te bestempelen als een afscheidstekst. Het zijn de laatste ons overgeleverde woorden die nog in de opperzaal gesproken zullen zijn. Gesproken toen het moment gekomen was om die onvergetelijke kamer te verlaten, waar het zo heerlijk toeven was. Gesproken nu het afscheid, wat Hij weet, maar wat zij zich nog niet voor kunnen stellen, laat staan geloven, aanstaande is. Alles zal geschieden wat de profeten hebben voorgezegd en waar het Oude Testament van spreekt. Het zal Hem overkomen, omdat de Vader het zo heeft uitgedacht in de Vrederaad van eeuwigheid.

Het is dus niet als een noodlottig ongeluk, een onvermijdbaar kwaad, of in een koude slaafse vrees, maar Hij gaat die weg in liefde tot en in gehoorzaamheid

⁹ Vgl. Johannes 14:29.

¹⁰ Johannes 14:31b.

aan God de Vader. Daarvan zullen zij getuige zijn: dat Hij niet gevluht is, maar Zich gewillig overgaf aan Zijn vijanden en aan de verachtelijke, smadelijke en van God vervloekte dood aan het kruis.

Precies deze tekstwoorden uit Joh. 14:31 stonden twaalfenhalfjaar geleden ook centraal in de eerste dienst, de intrededienst, die ik mocht houden in de gemeente van Maartensdijk. 's Middags was ik in het ambt van Dienaar des Woords bevestigd en op de avond van de 23^e augustus 2006 waren het deze afscheidswaarden die de preektekst voor de intrededienst vormden.

Velen vonden het maar een vreemde tekst, want wie doet er nu intrede met afscheidswaarden? Ik meende dat het zo moest zijn. Zelf begreep ik het ook eerst tweeënhalf jaar later toen ik, vanwege arbeidsongeschiktheid ten gevolge van een ernstig ongeluk, afscheid moest nemen van mijn geliefde gemeente. Om gezondheidsredenen bleef er niets anders over dan met emeritaat te moeten gaan. Dat was een zware tijd.

Het was maar goed dat ik intrede had gedaan met een afscheidstekst, want mijn eigen afscheidsdienst werd toen door de consulent geleid, omdat ik er zelf niet toe in staat was. Toen heb ik er iets van begrepen waarom ik met deze tekstwoorden intrede had moeten doen.

Nu, 12,5 jaar later, is het opnieuw mijn begeerte om naar aanleiding van mijn koperen ambtsjubileum bij deze tekstwoorden stil te staan. Niet omdat ik al die tijd staande gebleven ben, evenmin omdat mijn dienst zo glansrijk geweest is. Terugziende, was er van mij niet meer bij dan tekorten, gebreken en onvolmaaktheden. Wij komen ten diepste niet verder dan ontrouw.

Maar Hij, Die in die nacht voor de Goede Vrijdag staande bleef en Zich overgaf, is ook de afgelopen jaren de Getrouwe gebleken en gebleven. Dat mag en moet verkondigd worden. Het is me een vreugde om dat als Dienaar van het Woord, sinds begin 2017, weer af en toe te kunnen en te mogen doen, althans het te proberen...

Wat de wereld allemaal weten moet? Er is over die twaalfenhalf jaar heel wat te vertellen. Twee keer ben ik in een auto ingestapt waar ik op eigen kracht niet meer uit kon komen. Met langdurig letsel als gevolg. Beide keren wonderwel (en onverdiend) gespaard en bewaard. Om over de nood van de worstelingen met de rafels en de raadsels van het leven in een gebroken werkelijkheid (en het daarmee in de afgelopen jaren gepaard gaande onrecht

en smaad) nog maar te zwijgen. Ook daarover is genoeg te zeggen wat sommige kerkmensen niet siert en waarvan de wereld zou smullen...

Maar als Dienaar van het Woord, word ik vandaag geroepen om die 12,5 jaar eerbiedig terzijde te schuiven. Niet ten teken van ondankbaarheid, maar omdat het in de dienst van het Woord niet over de kleine dienaar gaat, maar over die grote Ambtsdrager, Die gekomen is om te dienen. Niet ik en mijn belevenissen moeten hier verkondigd worden, maar er is iets anders wat de wereld weten mag en moet, ja, wat een wereld verloren in schuld, weten zal. Over de hulp die God besteld heeft bij een sterke Held, Die Israël verlossen zal.¹¹ Namelijk, dat er een Heiland is, Die staande bleef toen er een oceaan van ellende over Hem werd uitgestort. Een Heiland en Redder Die de beker van Gods toorn heeft geleegd tot de laatste druppel toe, opdat verloren zondaren gered en voor eeuwig behouden zouden worden en in Zijn bloed en wonden vergeving zouden vinden voor al hun schuld en zonden. Dat moet, dat mag de wereld weten! Daartoe, opdat 'de mensen tot het geloof worden gebracht zendt God goederentierlijk verkondigers van deze zeer blijde boodschap tot wie Hij wil en wanneer Hij wil; door wier dienst de mensen geroepen worden tot bekering en het geloof in Christus, den Gekruisigde.'¹² En de Heere geve, dat ook deze (geschreven) preek tot Zegen mag dienen!

1. Liefde

In dit ene woord is het leven van de Heere Jezus getekend: liefde. Dat was Zijn leven. Daardoor waren Zijn doen en laten gestempeld. Volmaakte, eindeloze liefde. Van die liefde hadden de discipelen al veel gezien en gehoord. Alles wat er ook die avond gebeurd was, getuigde van Zijn volmaakte en hartelijke liefde tot hen. Johannes begint er, zo ontroerend, het 13^e hoofdstuk mee, door te zeggen, dat Hij de Zijnen, die in de wereld waren, heeft liefgehad tot het einde.¹³

Ze waren er getuige van geweest bij het betreden van de opperzaal. De een had voor de ander de linnen doek niet willen nemen om elkaar de voeten te wassen. Maar Hij stond op, bond de schort om en deed de dienst van een slaaf. Ten teken van Zijn liefde waste Hij de voeten van alle twaalf discipelen.

¹¹ Vgl. Psalm 89:20.

¹² Dordtse Leerregels H.1.3.

¹³ Vgl. Johannes 13:1.

Later nam Hij het brood, brak het en gaf het hun. ‘Neemt en eet,’ zo klonk het, ‘want dat is Mijn lichaam, hetwelk voor u gegeven wordt.’¹⁴ Evenzo toen Hij de beker nam: ‘Neemt, drinkt allen daaruit, want dat is het Nieuwe Testament in Mijn bloed, hetwelk voor u vergoten wordt.’¹⁵ Het Heilig Avondmaal, waar alles getuigt van Zijn liefde tot en Zijn overgave aan de Zijnen was ingesteld, opdat de Christelijke gemeente dat zou doen, tot Zijn gedachtenis. Tot Zijn wederkomst zou het sacramenteel zichtbaar worden voorgesteld en in het geloof gegeten en gedronken worden hoe grote liefde Hij voor de Zijnen had en heeft.

Zijn liefde was ook voor de wereld niet verborgen gebleven. Ook de godsdienstige wereld van die dagen in Jeruzalem had van Hem gehoord. Van Zijn prediking, van Zijn onderwijs, maar ook van Zijn wonderen en van Zijn omgang met degenen die in de goot lagen en slechts in de marge van de samenleving geduld werden. En wat hadden ze zich, dat alles gezien hebbend, aan Hem geërgerd! Hoe groot was hun vijandschap vanwege de liefde die Hij was, leefde en hen voorhield! Gekomen tot het Zijne, hebben ze Hem niet aangenomen, maar verworpen.

Niet alleen de godsdienstige leidslieden, maar ook de schare heeft het zo weinig begrepen. Straks zou het eenparig ‘Kruist Hem, kruist Hem!’¹⁶ klinken, dan zouden Pilatus en Herodes vrienden worden¹⁷ en het oordeel over Hem besloten worden. Voor het oog zou het lijken alsof de overste van deze wereld gewonnen had, maar niets is minder waar!

Het was niet in de eerste plaats de volmaakte en Zichzelf opofferende liefde tot de Zijnen die Hem dreef. Evenmin was het de liefde en de oprechte bewogenheid met Zijn (wereldse of godsdienstige) naaste. Voorop stond namelijk de liefde tot Zijn Vader in de hemel.

Ook van die liefde waren de discipelen al zo vaak getuige geweest. Ze hadden gezien hoe Hij de ogen ophief naar de Hemel en dankte voordat Hij het brood vermeerderde en uitdeelde. Ze wisten van het gebedsleven van de Heere Jezus, van hoe Hij in de eenzaamheid de gemeenschap met Zijn Vader zocht. Ook wisten ze hoe Zijn leven volmaakt het spoor van de inzetten en de

¹⁴ Vgl. o.a. Lukas 22:19.

¹⁵ Vgl. o.a. Lukas 22:20.

¹⁶ Vgl. o.a. Markus 15:13-14.

¹⁷ Lukas 23:12.

rechten van de Heilige Schrift volgde. Het was Zijn spijze, Zijn verlangen en Zijn leven om de wil van God de Vader te doen en dat kwam in alles openbaar. Zijn woorden, Zijn daden, Zijn gedachten en de overleggingen van Zijn hart waren tot ere en verheerlijking van God de Vader. De Wet van Mozes werd door Hem volkomen gehouden. Niet zoals de farizeeërs het in hun hoogmoed meenden te moeten doen, maar volmaakt in de liefde tot God en tot de naaste als Zichzelf.

‘Dat Ik de Vader liefheb,’ daarmee houdt Hij ons ook de spiegel van Gods Wet voor. Hoe staat het in ons leven met de liefde tot God? Wat is liefhebben eigenlijk? Liefhebben, dat is: de ander op de eerste plaats stellen. Omdat de ander me lief en dierbaar is geworden, doe ik zelf graag een stapje terug. Als de natuurlijke liefde er mag zijn in ons leven, dan gaat dat nog wel een beetje. Hoeveel ouders zouden niet zichzelf willen geven voor een ziek kind? Maar als het nu gaat over de liefde tot God, dan staan we allemaal Hem en onszelf in de weg. Wie durft het te bidden met de woorden van Psalm 25: Heere, wijs mij toch Uwe wegen, die Gij wilt dat ik zal gaan?¹⁸

Liefhebben met de mond, als de we de wind in de rug hebben, dan lijkt nog wel te gaan. Maar wat als er een storm opsteekt in ons leven en het anders gaat dan we hoopten en dachten? Als onze weg ineens minder geplaveid is door ziekte, een ongeluk, of het verlies van een dierbare? Dan God liefhebben en Zijn wegen lief te hebben? Ons hart is er van nature vijand van. Trouwens, het is evenzeer vijand van de liefde wanneer het ons voor de wind gaat.

Zo zijn we echter niet geschapen! Adam en Eva hadden elkaar hartelijk lief en niet alleen elkaar, maar ook de Heere, hun Schepper en Formeerder. Totdat de satan kwam en hen verleidde. Toen bleef Adam niet staande en in zijn val sleurde hij (als hoofd van het werkverbond) het ganse menselijke geslacht mee. Wij wilden als God zijn. Onderkoning onder God, als het kroonjuweel van de volmaakte schepping, het was ons niet genoeg. Adams zonde, is onze zonde en zijn schuld ook onze schuld. Geen mens is er nog, die uit zichzelf zo liefheeft of kan liefhebben, zoals God het bedoeld heeft.

Mag ik eens vragen: Hebben we daar persoonlijk voor God al belijdenis van gedaan? En in het bloed en de wonden van de Heere Jezus vergeving gezocht en gevonden?

¹⁸ Psalm 25:2 ber. P. Datheen.

Sinds de zondeval is het geen liefde, maar eigenliefde die ons hart vervuld. En ook Gods kinderen kunnen er na ontvangen genade, nog zoveel last van hebben. De liefde die God in het hart uitstort is wel volmaakt, maar het oude bestaan en de overste van deze wereld kunnen gedurig nog de kop opsteken of de staart roeren.

Aan de Heere Jezus heeft hij niets, maar hoe kan de duivel Gods kinderen beangstigen en benauwen! En wie zal staande blijven als de overste van deze wereld met zijn storm gaat woeden? Hij kent ons hart, onze genegenheden, onze boezemzonden en onze zwakke plekken beter dan dat wij die kennen. En hij zal alles doen om ook de kinderen van God in zijn gruwelijke strikken te doen vallen.

Ook na ontvangen genade, als we iets van het leven met de Heere mogen kennen en in beginsel iets van Zijn liefde is uitgestort in ons hart, is het schuld voor God als we (Hem, de naaste en onszelf) niet also liefhebben zoals Hij het van ons vraagt. Niet alleen zoals Hij het vraagt, omdat Hij er als onze Schepper recht op heeft, maar ook omdat Hij het zo waard is om geliefd, geloofd en geprezen te worden. Immers, aan Hem hebben we alles te danken.

Ook de afgelopen twaalfenhalf jaar was er niets, of we kregen het uit Zijn hand. Dat geldt voor onze gezonde dagen evenzeer als voor de dagen die meer nacht dan dag waren. De dagen dat het donker was, heeft Hij gedragen, gespaard voor erger, en dat tegen verdienste in. Ik ga er hier niet over uitweiden, maar wat is de nood bij tijden hoog geweest en de pressie moed benemend groot. Ziende de liefde die de Heere Jezus jegens God de Vader ons voorghouden en geopenbaard heeft, dan mogen wij het hoofd wel beschaamd buigen.

Hoe troostrijk is dan, dat waar wij allen gevallen zijn en elke dag opnieuw vallen en vallen zullen, Hij staande gebleven is, om in de plaats van de Zijnen de gerechtigheid te volbrengen in volmaakte liefde tot de Vader. Wat hebben we deze Heiland toch nodig om voor God te kunnen (be)staan!

2. Gehoorzaamheid

Het blijft niet bij woorden alleen, want nu zal in de nacht (en op de dag) die aanstaande is, de liefde van de Heere Jezus tot de Vader nog duidelijker en heerlijker geopenbaard worden. Het is immers niet de overste van deze wereld die hier de touwtjes in handen heeft. Als het erop aankomt, vermag de duivel

niets, want het is de Heere, Die regeert. Zijn Raad zal bestaan, Hij doet wat Hem behaagt.¹⁹

Hij zegt het Zelf: 'de overste van deze wereld komt, en heeft aan Mij niets.'²⁰ Dat wil zeggen, zeggen de Kanttekenaren op de Statenvertaling, dat de duivel door Zijn dood niet tot zijn boze (en duivelse) voornemen zal komen, maar daarentegen al zijn macht zal verliezen. Als satan het Vrouwenzaad de verzenen (dat is: de hielen), zal vermorzelen, zal Christus hem de kop vermorzelen.²¹ Die oude slang zal het onderspit moeten delven!

Daartoe is Hij uitgezonden en daarom heeft Hij de hemelse heerlijkheid verlaten, omdat het de wil van Zijn Vader was. En is een mens geworden, zoals wij allemaal, doch uitgenomen de zonde. Het welbehagen van God de Vader was om door de dood van Zijn Zoon, verloren doch verkoren zondaren te redden en te behouden. Dat mag de wereld horen!

Volmaakte liefde tot God vraagt ook om volmaakte gehoorzaamheid. Om dat te doen wat God van ons vraagt, maar een afkeer te hebben van dat waarvan Gods zegt dat het niet goed is, zelfs als het tegen eigen wensen en verlangens ingaat. Waarbij het voor de grote en heilige God, niet slechts op onze beste of goede bedoelingen aankomt, maar op volmaakte en hartelijke gehoorzaamheid. Gehoorzaamheid ook om de weg van God te gaan. Zo is de Heere Jezus die weg aangetreden en gedaan. Gewillig, gehoorzaam en uit liefde tot de Vader.

Ook van deze gehoorzaamheid geldt, dat wij die door de zondeval zijn kwijtgeraakt. Hoe nodig is dan ook het werk van de Heilige Geest, Die, in beginsel, de nieuwe gehoorzaamheid (die door Christus verworven en betaald is) plant de harten van Gods kinderen.

In de eeuwigheid, nog voordat God de hemel en de aarde schiep, heeft de Zoon Zich gewillig bereid verklaard en de taak op Zich genomen, Die de Vader voor Hem bestemd had. Hij is gekomen om de wil van de Vader te doen. De liefde tot de Vader maakte dat Hij van ijver brandde.

Daarom geen vluchten, nu de overste van deze wereld onderweg is. Maar een gewillig uitgaan naar de hof van Gethsemané, om Zich daar als teken van Zijn liefde tot God de Vader, aan de wil van de Vader te onderwerpen en Zich alzo

¹⁹ Vgl. Jesaja 46:10.

²⁰ Johannes 14:30.

²¹ Genesis 3:15.

over te geven aan Zijn vijanden. Om Zich daags daarna over te geven aan de dood van het kruis. Om daar te hangen als de golven en de baren van Gods toorn over de zonde over Hem zouden worden uitgegoten. Om daar onder te gaan in de verlatenheid van God. Zelfs van God verlaten, heeft Hij niet opgehouden Hem lief te hebben.

De discipelen hadden met Hem bij het laatste Pascha en het eerste Avondmaal ook de lofzang²² gezongen. Ook Psalm 116 maakt daar deel van uit. 'God heb ik lief.'²³ Dat was Zijn leven, maar dat zou ook Zijn sterven zijn. Die liefde stempelde Zijn lijden, omdat het de wil van Zijn heilige en rechtvaardige Vader was om in deze weg van lijden en sterven, in de weg van vernietiging, Zijn Kerk, Zijn gelovigen van alle tijden en plaatsen, te redden en te behouden. Door plaatsvervangend hun straf te dragen. Door de ondergang, die zij vanwege hun zonden hebben verdiend, in hun plaats te ondergaan. Zo was Hij gekomen en was Hij een van wil met de Vader, om Diens wil te doen.

Er zijn heel wat mensen die wel spreken over hun liefde tot God, maar ondertussen een leven leiden wat er haaks op staat en in woord en daad het tegendeel laat zien. Nu zijn wij wat onze naaste betreft geen hartenkenner. Soms zien we bovendien de balk in onze eigen ogen over het hoofd als we druk zijn met de splinter(s) van een ander. Maar zo was het bij Hem niet, want de taal van Zijn lippen, was de taal van Zijn hart, van heel Zijn doen en laten, van Zijn leven en Zijn sterven: hartelijke liefde.

De wereld zal dat weten, dat Hij niet alleen ervan sprak de Vader lief te hebben, maar dat deze liefde ook concreet openbaar kwam in Zijn leven. Niet alleen in het, op volmaakte wijze, onderhouden van Gods geboden, rechten en inzettingen. Maar ook daarin, dat Hij Zich gewillig en liefdevol onderwierp aan de wil van Zijn Vader om het oordeel van Gods toorn over zonde te ondergaan en Gods recht te kussen. Nee, bij Hem geen slaafse vrees en geen koud hart als Hij de weg gaat, Die de Vader Hem gewezen heeft. Het is de liefde die Hem drijft, de liefde tot God, Zijn Vader. Om Zichzelf zo op te offeren aan dat heilig recht van God, om een Rantsoen te zijn voor velen, ja voor allen, die door Hem (en in Hem) geloven zullen.

²² Psalm 113-118.

²³ Psalm 116:1, ber. 1773.

Dat mag tot troost verkondigd worden aan mensen die bij zichzelf gewaarworden en, door de Heilige Geest, hebben leren ontdekken dat zij niet bepaald gewillig zijn om alzo ze doen, zoals de Heere ons geboden heeft. Integendeel, ons hart, heel ons bestaan, is van nature (sinds de zondeval in het paradijs) geneigd om precies het tegenovergestelde te doen. Niet liefhebben, maar haten: God, de naaste en zelfs onszelf weten en willen we niet op de rechte wijze liefhebben. Daarom zoeken we het goede niet.

Als je dan als ambtsdrager mag terugkijken bij een jubileum, dan gaat de hand ook in eigen boezem en komt Hij er melaats uit. Waar heb ik gezwegen als ik had moeten spreken? En gesproken waar ik eigenlijk had moeten zwijgen? Terugziende blijft er verwondering over, dat tegenover zoveel ontrouw, zonde en tekort, Hij de Getrouwe is gebleven, Die het geeft om ook deze dag te gedenken. Niet om hoog op te geven van onszelf, maar heen te wijzen naar Hem, het Lam van God, Dat de zonde der wereld wegneemt.²⁴

3. Navolging

Hoe goed het ook toeven was in die opperzaal in Jeruzalem, het wordt tijd om op te breken en de stad te verlaten. Het is Gods tijd. De tijd die de Vader bepaald heeft, is aangebroken en de Zoon zal Zich gewillig in liefdevolle gehoorzaamheid overgeven om gevangengenomen, bespot, gegeseld, gekruisigd en gedood te worden.

De discipelen hadden er misschien nog wel uren of dagen met Hem willen verblijven. Om Zijn stem te horen, zich door Hem te laten onderwijzen in de heilgeheimen van de Heere en Zijn dienst. ‘Staat op’, zo klinkt het, ‘laat ons vanhier gaan.’

Als Hij in de opperzaal gebleven was, dan zou de wereld van Zijn liefde tot de Vader nooit hebben kunnen horen. Als Hij er gebleven was, dan zouden de Zijnen verloren zijn geweest. Maar Hijzelf staat op en Hij gaat. De Zijnen mogen en moeten volgen.

Dat is tegelijkertijd ook de dure roeping voor alle ambtsdragers, ja, voor alle christenen: Hem te volgen, waar Hij ook heengaat of heen wijst. Een roeping om in navolging van Hem de Vader lief te hebben boven alles, de naaste, als schepsel van God, lief te hebben als onszelf en te wandelen overeenkomstig

²⁴ Vgl. Johannes 1:29.

de geboden van de Heere. Een hoge roeping, een dure roeping, waarbij volmaaktheid geboden is en de Heere het ook waard is om volmaakt gediend en gehoorzaamd te worden. Maar wat komt ervan terecht? Het siert de discipelen en Zijn volgelingen niet, maar ook dat zal de wereld weten. Met kerkmensen, met dominees val je om. Ze vallen tegen. Zij kunnen je niet behouden, maar Hij wel. Hij alleen!

Matthew Henry wijst er in zijn uitlegging bij deze tekst op dat de Heere de discipelen hier ook beproeft en een les wil leren. Even tevoren hadden ze immers allemaal gezegd, dat zij Hem niet zouden verlaten of verloochenen. 'Gij zult in deze nacht allen aan Mij geërgerd worden'²⁵ Petrus wilde er niet van weten en kreeg zijn verloochening aangezegd. Hij kon het zich niet voorstellen en de anderen evenmin dat zij dat ooit doen zouden. Toch zou het gebeuren. Het zwaard van God zou uitgaan tegen de Herder en de schapen zullen verstrooid worden. Het was door de profeet Zacharia al voorzien.²⁶

Even later kwam hun zwakheid al openbaar toen de Heere Jezus bad in de hof. Petrus, Jacobus en Johannes konden de ogen niet openhouden om met Hem te waken en te bidden. Telkens vielen ze in slaap. De geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak.²⁷ En toen Judas kwam met zijn bende en Hij Zich overgaf? Toen zijn zij allemaal gevlucht. Niet een van Zijn getrouwen bleef bij Hem.

'Laat ons van hier gaan.' Hij ging voorop en zij volgden. Maar het zou blijken hoe onstandvastig de discipelen waren, maar ook hoe groot, hoe wonderlijk, hoe heerlijk Hij zou staande blijven. In liefde en gehoorzaamheid tot Zijn Vader in de eerste plaats, maar ook in liefde tot de Zijnen, want Hij heeft Zich doodgeliefd aan het kruis en hen zo liefgehad tot het einde. Zelfs toen zij Hem verlieten.

Want toen zij vluchtten en toen Petrus viel, bleef Hij staande en hield Hij hen vast. Hij heeft voor hen gebeden dat hun geloof niet zou ophouden.²⁸ In de donkerste nacht was (en bleef) Hij het Licht Wat hen droeg. En zo is Hij nog! Het geheim? Nee, het was niet dat zij beste, brave burgers of beter dan anderen waren. Maar ze waren Hem van de Vader gegeven, daarom had Hij

²⁵ Markus 14:27.

²⁶ Zacharia 13:7.

²⁷ Vgl. Mattheüs 26:41.

²⁸ Vgl. Lukas 22:32.

hen zo lief. Het waren keurlingen van Zijn Vader, ze lagen onder het zegel van Gods eeuwige verkiezing der genade.

Daarom hield Hij hen vast, toen zij loslieten. Daarom heeft Hij hen gedragen en is blijven dragen, zelfs toen zij wegluchtten. Nee, als Gods kinderen eigen gekozen wegen gaan, is dat nooit goed te praten, maar verbroken en verslagen harten mag het hun troost verkondigd worden, dat Hij weet hoe onverbeterlijk zij zijn. Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Zoon gezonden heeft om als het Lam van God de zonde der wereld weg te nemen. Dat is het heilrijke Evangelie van Gods genade wat verkondigt mag worden. 'En als wij somtijds uit zwakheid in zonden vallen, zo moeten wij aan Gods genade niet vertwijfelen, noch in de zonden blijven liggen.'²⁹

Als die liefde plaats krijgt in ons hart, door de werking van de Heilige Geest, dan kan het niet anders of we gaan liefhebben wat God liefheeft en strijden met en tegen de zonden die God haat. Dan worden onze voeten, in beginsel, gericht op de weg van het Woord. Van nature kan dat helemaal niet, zoeken we dat niet en willen we dat niet. Maar wat onmogelijk is bij de mensen, is mogelijk bij God. Hij trekt uit de duisternis tot het Licht. Hij werkt bekering en wedergeboorte, stort liefde uit in het hart, buigt de wil om, een nieuwe gehoorzaamheid is het gevolg.

Tussenzang: Psalm 40:4

4. Brandofferen, noch offer voor de schuld,
Voldeden aan Uw eis, noch eer;
Toen zeid' Ik: zie, Ik kom, o HEER'!
De rol des boeks is met Mijn Naam vervuld.
Mijn ziel, U opgedragen,
Wil u alleen behagen;
Mijn liefd' en ijver brandt;
Ik draag Uw heil'ge Wet,
Die Gij den sterv'ling zet,
In 't binnenst ingewand.

Wat moet de wereld weten? Ik begon de preek met deze vraag en er is al heel wat over gezegd. Maar wat is nu eigenlijk die wereld? Waar vinden we die? Iemand zegt: de wereld vind je in Amsterdam of in Berlijn, in de grote

²⁹ Uit: Formulier om den Heiligen Doop aan de kinderen te bedienen.

wereldsteden waar men van God noch gebod wil weten. Een ander: de wereld is daar waar de winkels op Christus' opstandingsdag, de zondag, open zijn. Of bijvoorbeeld ook waar het zevende gebod (openlijk of bedekt) in de ban is gedaan. Dat geldt trouwens evenzeer van de andere geboden.

Hoewel dat allemaal waar is, zeg ik u als dienaar van het Woord: de wereld is nog veel dichterbij. Hebben de discipelen het op die avond en in die nacht niet moeten inleven, dat ook zij – toen het erop aankwam – nog zo werelds waren? Was het niet om het behoud van hun wereld, dat ze vluchtten toen de Meester gevangengenomen werd? Stond Petrus' wereld niet op het spel toen hij zijn Meester verloochende?

Nee, we kunnen en mogen niet mee met de waan van de dag. De roeping van een christen ligt ergens anders, namelijk in de navolging van Hem en Zijn heilige handel en wandel. Maar dat gaat nooit zonder er door het ontdekkende werk van de Heilige Geest achter gebracht te zijn, dat ook ons hart van nature wereld en werelds is. Die wetenschap verootmoedigd en maakt klein. Ze doet verlangen naar een nieuw hart en een nieuw leven.

Wat geeft het ook een strijd en vaak een verdriet in het leven van Gods kinderen als zij er, na ontvangen genade, aan ontdekt worden nog steeds zo aan de wereld te hangen. Als dat beseft levend is, is het niet vreemd als dagelijks schuldbelijdenis gedaan en vergeving gezocht wordt, in Jezus' Naam.

Soms krijg je het gevoel dat de gereformeerde gezindte mijlenver uitsteekt boven de wereld, of dat wij dat althans denken, maar schijn bedriegt. Waar het ons zo uitkomt, worden ook binnen de gereformeerde gezindte, kerkelijk en staatkundig bakens verzet en worden de oude paden verlaten. Dat begon al veel eerder, namelijk in het paradijs, maar het is ook de afgelopen 12,5 jaar doorgegaan.

We lijken er soms zelf blind voor te zijn, maar de wereld ziet het en prikt er dwars doorheen. Ook onze jongeren valt het op als met twee maten gemeten wordt en er nog slechts sprake is van selectieve verontwaardiging daar waar het ons uitkomt. Ik zou er beschamende voorbeelden van kunnen noemen...

Het moet toen hun schande gezegd worden, maar wat kwam er terecht van de navolging waartoe de discipelen in onze tekst geroepen waren? Uiteindelijk niets, tenminste niet aan hun kant. Ze zijn allen gevluht en als ze niet vastgehouden waren door een Ander, namelijk hun dierbare Meester, ze zouden verloren zijn geweest.

Maar Hij hield hen vast, tot Petrus toe, want Hij had voor hen gebeden, dat hun geloof niet zou ophouden. Hij had hen immers van Zijn Vader gekregen en de zware weg die Hij moest gaan, ging Hij voor Hem. En voor hen, omdat het het welbehagen van de Vader was, dat de Zijnen eens met Hem in de heerlijkheid van de Vader eeuwige rust zouden vinden en hebben.

Dat moet, dat mag de wereld weten. Dat doet niets af aan de roeping tot navolging. Geen hard juk, maar een liefdedienst, die nooit verdriet doet. Tenminste als Hij Koning in en over ons hart en leven geworden is. Dat is het werk van de Geest van Pinksteren, om in de weg van wedergeboorte en bekering plaats te maken voor de Borg en Middelaar, Jezus Christus.

Van nature behoren we de overste van deze wereld toe, maar Hij is gekomen om de overste van deze wereld te overwinnen. Hij gaf Zichzelf, maar de duivel had aan Hem niets. De banden van de dood konden Hem niet houden, maar Hij stond op uit het graf op de derde dag.

De wereld heeft Hem daarna niet meer gezien, maar Zijn discipelen werden door Hem opgezocht en vertroost. Petrus werd hersteld in zijn apostelambt. Ze werden voor- en toebereid om getuige te zijn van de Hoop die in Jezus Christus in de wereld gekomen is. In hen en door hen richtte Hij het Koninkrijk van Zijn Vader op en Hij breidt het uit door de Heilige Geest. Dat werk gaat door, ook in 2019.

Er is hoop voor door en door wereldse mensen, zoals u, jij en ik van nature zijn. Geen hoop zoals de wereld die biedt, want de wereld gaat voorbij en haar hoop zal eenmaal varen. Maar de Hoop die Jezus Christus verworven heeft, mag verkondigd worden, met bevel van geloof en bekering, met de oproep om de wereld en wat aan de zondige wereld toebehoort, te verlaten. Om onze treden in Zijn spoor te zetten en ze daar gezet te krijgen. Daar is geloof voor nodig en daar is liefde voor nodig.

Christus heeft het alles verworven. Door Zijn lijden en sterven is er verzoening, omdat Hij voldaan heeft aan de hoge prijs van het recht van Zijn Vader. Een Rantsoen voor velen, voor eenieder die in Hem gelooft.

Maar hoe kom ik daar nu aan? Hoe wordt dat nu praktijk in mijn leven? Dat geloof is geen vrucht van onze akker, maar vrucht van de verdienste van Jezus Christus en het toepassende werk van de Heilige Geest en het welbehagen van God de Vader.

Zonder geloof is het onmogelijk God te behagen³⁰, laat staan dat we dan voor de wereld een geloofwaardige getuige zouden kunnen zijn. Dan zijn we zelf nog geheel en al werelds, ook al proberen we dat te bedekken met de vigeboombladeren van onze godsdienstigheid of vermeende humaniteit.

De wereld zal het een keer weten wat echt is en wat schijn was. Dat zal zijn op de dag van Zijn wederkomst. Dan zal de ganse wereld ook weten, wat vanuit onze tekst al verkondigd wordt. De wereld zal dan weten van Zijn liefde tot en Zijn volmaakte gehoorzaamheid aan de Vader. Echter, wie het dan op de oordeelsdag pas te weten komt, voor die zal het te laat zijn. Eeuwig te laat.

Zalig daarentegen wie Hem in dit leven, het leven voor de dag van de Wederkomst, mag leren kennen. Die hoeft straks niet te vrezen als Hij verschijnt op de wolken van de hemel om te oordelen de levenden en de doden. Gods kinderen zullen dan in de Rechter hun Redder erkennen. Het is Sions Vorst, hun Heere, Die hen uit het Egypte van de zonde (en de slavernij aan de zonde) bevrijd heeft uit pure liefde tot Zijn Vader en daarom ook uit liefde tot hen, want Hij heeft Zijn Kerk van de Vader gekregen.

Zijn werk gaat door, voor Gods troon en hier beneden. Dat is niet van ons afhankelijk. Ook dat heb ik de afgelopen 12,5 jaar wel moeten gaan inzien. Er waren meer zondagen dat ik geen dienst kon doen, dan wel. Dat was menigmaal bitter, zorgde voor opstand en hoogmoedig hart. Hoe beschamend! Want wie ben ik en wie zijn wij, dat Hij ons nodig heeft?!

Maar Hij ging door. Zijn Woord werd bediend en gehoord. In Nederland, in Duitsland, wereldwijd. Zijn stem was zelfs in de grootste nood van de afgelopen jaren hoorbaar. Toen het mij helemaal uit de hand liep, lag het vast in Zijn Hand. Niet alleen heeft Hij toen gespaard en bewaard, maar ook gezorgd.

Wat de toekomst brengen zal? Wij weten het niet, maar moge het Zijn Hand zijn, Die leidt en beschermt. Ja, zo zal het zijn voor al degenen, voor wie Hij heeft liefgehad tot het einde.

Hoe goed het soms ook mag zijn om met Hem in de opperzaal, onder het Woord, aan de Avondmaalstafel of in het gebed, te verkeren, Zijn volgelingen worden ook vandaag geroepen om van Hem te getuigen in een donkere wereld. Soms om er op uit te gaan naar een verre, vreemde omgeving,

³⁰ Hebreëën 11:6.

misschien een zendingsveld, soms om ‘gewoon’ thuis, op school en op het werk Zijn getuige te zijn. Het donker van de wereld is soms dichterbij dan wij denken of willen weten, bovendien nemen we altijd ook onszelf mee...

‘Staat op’, zegt Hij, ‘Laat ons vanhier gaan.’ Opdat de wereld zal weten van Zijn liefde, van Zijn gehoorzaamheid en van Zijn Offer. Opdat mensen uit die wereld getrokken zullen worden als de Heilige Geest Zich paart aan het Woord en Gods Koninkrijk wordt opgericht en uitgebreid in harten die van nature aan de wereld toebehoren.

De discipelen werden er niet alleen op uitgestuurd. Evenals Jeremia³¹ het uit de mond van de Heere hoorde, dat Hij met hem was, was en bleef de Heere Jezus met Zijn discipelen. Ze stonden er nooit alleen voor in Zijn dienst. Zo is Hij bij hen gebleven, ook na Pasen, Hemelvaart en Pinksteren en tot hun laatste ademtocht toe.

En toen? Toen was Hij bij hen en leidde hen door de Doodsjordan heen naar het land waarin zij nooit meer zullen hoeven op te breken en ze eeuwig bij Hem zijn. Daar werpen ze de kroon van hun hoofd en geven Hem, met de ganze triomferende Kerk, die Boven is, de eer.

Daar stemmen al Gods kinderen eeuwig en volmaakt in met Johannes: ‘Hem, Die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed, en Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader; Hem, zeg ik, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen.’³²

Dankgebed³³

Heere, almachtige God, laat Uw heilige Naam om onzer zonden wil niet gelasterd worden; want wij hebben op menigerlei wijze tegen U gezondigd, doordat wij Uw heilig Woord niet gehoorzaam zijn, zoals het betaamt, en met onwetendheid, ondankbaarheid,

en murmureren Uw toorn dagelijks tegen ons verwekken; waarom Gij ons ook terecht straft. Maar, o Heere, wees gedachtig Uwer grote barmhartigheid, en ontferm U onzer. Geef ons kennis en leedwezen onzer zonden, en betering onzes levens. Sterk de dienaars Uwer

³¹ Vgl. Jeremia 1:8.

³² Openbaringen 1:5b-6.

³³ Uit de liturgie der Gereformeerde Kerken in Nederland: Een kort formulier des gebeds na de predicatie. Bron: gbsdigitaal.nl

Kerk, opdat zij getrouwelijk en standvastelijk Uw heilig Woord mogen verkondigen; en de overheid Uws volks, opdat zij het wereldlijke zwaard met gerechtigheid en billijkheid mogen voeren. Bewaar ons ook tegen alle valsheid en ontrouw, verstoor alle boze en listige raadslagen die tegen Uw Woord en Kerk bedacht worden. O Heere, onttrek ons niet Uw Geest en Uw Woord, maar geef ons vermeerdering des geloofs, en in alle kruis en tegenspoed lijdzaamheid en volstandigheid. Kom Uw Kerk te hulp, verlos haar van allen overlast, bespottung en tirannie. Sterk ook alle zwakke en beproefde harten. En zend ons Uw

vrede door Jezus Christus, onzen Heere, Die ons deze zekere belofte gegeven heeft, zeggende: Voorwaar, voorwaar Ik zeg u: Al wat gij den Vader zult bidden in Mijn Naam, dat zal Hij u geven; en heeft ons bevolen alzo te bidden: Onze Vader, Die in de hemelen zijt, Uw Naam worde geheiligd. Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzo ook op de aarde. Geef ons heden ons dagelijks brood. En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren. En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boze. Want Uw is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid, in der eeuwigheid. Amen.

Slotzang: Psalm 67:1

D'algoede God zij ons genadig,
En zegen' ons met overvloed;
Hij doe Zijn aangezicht gestadig
Ons lichten en Hij zij ons goed;
Opdat elk genegen
Zich aan Uwe wegen
Op deez' aarde wenn';
En de blinde heiden,
Nu van God gescheiden,
Eens Uw heil erkenn'.

Zegen³⁴

De genade van den Heere Jezus Christus en de liefde van God en de gemeenschap van de Heilige Geest zij met u allen. Amen.

³⁴ 2Korinthe 13:13.

Nawoord

Voor wie de collecte heeft gemist wijs ik geheel vrijblijvend op de mogelijkheid om het 'fonds hominee – een huis (home) voor een dominee' te steunen.

IBAN: NL18 MOYO 08048231 54

Ten name van: D. Burggraaf
(BIC: MOYONL21)

Voor meer informatie zie: <http://hominee.nl/fonds-hominee/>

2019 © ds. D. Burggraaf

E-mail: pastor@dburggraaf.nl